

Arrest

nr. 119 585 van 26 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 april 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. QUINTELIER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, dient op 27 april 2012 een asielaanvraag in.

De Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen neemt op 26 juli 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 28 maart 2013 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 2 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van inoverwegingname van verzoekers tweede asielaanvraag, die hem dezelfde dag ter kennis werd gebracht.

Dit is thans de bestreden beslissing die als volgt luidt:

"WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten N. M. T. geboren te (...) op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Iran

die een asielaanvraag heeft ingediend op 28.03.2013 (2)

Overwegende dat betrokkene op 27.04.2012 een eerste asielaanvraag indiende die op 26.07.2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 30.11.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 28.03.2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een kopie van een lijst van internetadressen (van in 2012) voorlegt waarop zijn foto's en zijn politieke activiteiten te zien zouden zijn. Overwegende dat opgemerkt dient te worden dat u bij uw 'réfugié sur place' activiteiten geen prominente, laat staan leidinggevende rol op u hebt genomen; u was enkel aanwezig in de hoedanigheid van een gewone deelnemer. Overwegende dat deze lijst van internetadressen de essentie van de beslissing van het CGVS en de RW niet kan wijzigen. Overwegende dat betrokkene een kopie van een bewijs van zijn lidmaatschap bij de 'Démocratie Party of Iranian Kurdistan' voorlegt. Overwegende dat een kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene internetartikels met foto's dd. 16.12.2012, dd.16.09.2012, dd. 21.10.2012, van betrokkene voorlegt van demonstraties en politieke activiteiten in België. Overwegende dat opgemerkt dient te worden dat u bij uw 'réfugié sur place' activiteiten geen prominente, laat staan leidinggevende rol op u hebt genomen; u was enkel aanwezig in de hoedanigheid van een gewone deelnemer. Overwegende dat betrokkene deze documenten reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag bij de RW. Overwegende dat betrokkene een internetartikel dd. 28.01.2013 voorlegt. Overwegende dat opgemerkt dient te worden dat u bij uw 'réfugié sur place' activiteiten geen prominente, laat staan leidinggevende rol op u hebt genomen; u was enkel aanwezig in de hoedanigheid van een gewone deelnemer. Overwegende dat betrokkene een internetartikel (zonder afgiftedatum) voorlegt. Overwegende dat dient opgemerkt te worden dat het document geen afgiftedatum vermeldt en als zodanig geen duidelijkheid bestaat over de afgifte van het document. Overwegende dat opgemerkt dient te worden dat u bij uw 'réfugié sur place' activiteiten geen prominente, laat staan leidinggevende rol op u hebt genomen; u was enkel aanwezig in de hoedanigheid van een gewone deelnemer. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij een tijdje geleden naar Frankrijk gegaan zou zijn om de begrafenisstoet van een leider bij te wonen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat beelden van deze begrafenisstoet verschenen zouden zijn in de media en op de Koerdische TV-zenders, waarna zijn moeder meegenomen zou zijn voor verhoor. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij nog contact zou hebben met zijn moeder. Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de tolk alles verkeerd zou hebben overgebracht bij het CGVS. Overwegende dat betrokkene zijn ontevredenheid uit over de tolk bij zijn verhoor bij het CGVS gedurende zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat daarbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich op het einde van het verhoor akkoord verklaarde met het verhoorverslag en noch bij zijn verhoor bij het CGVS, noch bij de RW melding maakte van dit vermeende probleem. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij in Iran aanhanger van de PDKI geweest zou zijn. Overwegende dat de RW (dd. 27.11.2012p.5) reeds oordeelde dat: De door verwerende partij vastgestelde flagrante onwetendheden, tegenstrijdigheden en desinteresse betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas en het opvallend gebrek aan kennis over het Koerdisch activisme in haar land van herkomst verhinderen terecht aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.". Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij zijn politieke activiteiten verder gezet zou hebben in België. Overwegende dat opgemerkt dient te worden dat u bij uw 'réfugié sur place' activiteiten geen prominente, laat staan leidinggevende rol op u hebt genomen; u was enkel aanwezig in de hoedanigheid van een gewone deelnemer. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte gesteld zouden zijn van zijn bezigheden in België via de media. Overwegende

dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij ondertussen officieel lid van de PDKI zou zijn. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Iran omdat zijn leven er in gevaar zou zijn. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 05.09.2012 & 20.12.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.

Brussel, 02.04.2013"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat in elk geval het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd en dat slechts korte debatten zijn vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken. .

3.2. De verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie *obscuri libelli* op. De verweerder wijst op het bepaalde in artikel 39/69 §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en stelt dat de verzoeker in gebreke blijft om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen daar niet wordt aangegeven welke rechtsregel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Volgens de verweerder is het beroep onontvankelijk nu het door de verzoeker niet voldoende duidelijk is omschreven.

3.3. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

De Raad stelt vast dat de verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft dat in de bestreden beslissing *“ten onrechte wordt gesteld dat hij geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure”*. Daarnaast uit de verzoeker in zijn verzoekschrift concrete kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad is dan ook van oordeel dat uit het betoog zoals uiteengezet in het voorliggende verzoekschrift een schending van de materiële motiveringsplicht kan worden afgeleid.
De exceptie van niet-ontvankelijkheid kan niet worden aangenomen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht zijn middel als volgt toe:

"In de beslissing van weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag van de heer T.N. M. wordt ten onrechte gesteld dat hij geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure.

De heer T. N. M. beschikt wel over nieuwe stukken (stuk 3) die nog niet eerder in de beoordeling ten gronde werden betrokken, namelijk het feit dat hij volwaardig lid is bij de "Démocratie party of Iranian Kurdistan" (hierna: PDKI), een nieuw feit dat zich heeft voorgedaan na de afsluiting van de eerdere erkenningsprocedure. Anderzijds gaat het om nieuwe bewijzen van eerder aangehaalde feiten waarmee hij nu kan aantonen dat hij via Koerdische media in beeld werd gebracht tijdens evenementen van de PDKI en die een grote rol spelen in de beoordeling van de gegrondheid van zijn vrees, zoals verder zal blijken.

In onderhavig geval is geen sprake van misbruik van de procedure met het oog op het verlengen van de procedure. Het CGVS heeft zich slechts één maal ten gronde gebogen over zijn asielrelaas. Bovendien kwam op dat moment slechts kort ter sprake welke activiteiten de heer T. N. M. in België verrichtte voor de PDKI. Niet alleen is de graad van deelname van de heer T. N. M. aan de activiteiten van de PDKI in België intussen toegenomen, hij is er niet langer sympathisant maar volwaardig lid en dit na goedkeuring door de partij.

Bovendien veranderde, sinds de laatste beoordeling door het CGVS, de situatie in Iran dermate dat niet alleen activiteiten die een bepaalde politieke overtuiging aan de oppervlakte brengen een risico op vervolging met zich meebrengen, maar ook dat 'gewone' personen die aanzien kunnen worden als opposanten van het huidige regime een gevaar kunnen ondergaan.

2. Ernstige aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees

Artikel 5 van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU van 13 december 2013 bepaalt het volgende:

"(...) 2. Een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan gegrond zijn op activiteiten van de verzoeker sedert hij het land van herkomst heeft verlaten, met name wanneer wordt vastgesteld dat de betrokken activiteiten de uitdrukking en de voortzetting vormen van overtuigingen of strekkingen die de betrokkene in het land van herkomst aanhing. (...)"

Uit de voorgelegde attesten van de PDKI blijkt duidelijk dat de heer T. N. M. actueel activiteiten verricht voor de partij in België en inmiddels volwaardig lid werd. Personen die actief zijn voor de PDKI in het buitenland riskeren wel degelijk vervolging bij terugkeer. Dit wordt tevens bevestigd door objectieve informatie, zoals blijkt uit onderstaande bron.

Zo stelt het OSAR-rapport "Iran: départ illégal/situation des membres du PDKI/activités politiques en exil", van 16 november 2010 (<http://www.fluechtlinaashilfe.ch/pays-d-origine/arabia/iran>) namelijk :

p.3; « (...) En revanche, si une personne a été active également en dehors du pays, il existe un fort risque lors d'un éventuel retour au pays. (...) »

p. 4; « La situation des droits humains s'est détériorée de manière générale en Iran depuis l'arrivée au gouvernement de l'ultraconservateur Mahmoud Ahmadinejad. La répression contre les activistes politiques et les opposants au régime s'est également intensifiée

et ce, encore davantage suite aux manifestations d'opposition qui ont suivi les élections présidentielles de 2009. »

p. 6: « La persécution des opposants politiques kurdes ne concerne pas uniquement les personnes occupant une position de haut rang au sein d'un parti. Selon le Danish Immigration Service, le simple fait d'être surpris en train de transporter une brochure ou un CD avec des informations liées ou produites par les PDKI, Komala ou toute autre organisation kurde peut être considéré comme un acte contre la sécurité nationale et peut être puni par des peines extrêmement sévères et, ce, même si la personne n'est jamais entrée en contact avec un groupe politique ou un parti. »

Het is tevens van belang te onderzoeken in welke mate de activiteiten van de heer T. N. M. gekend kunnen zijn bij de Iraanse autoriteiten. Hiervoor dient een grondige analyse te gebeuren naar de activiteiten van de heer T. N. M. op Facebook, maar nog belangrijker naar diens aanwezigheid op debatten en herdenkingen van de PDKI die op te sporen zijn via internet. De heer T. N. M. verklaart dat er via youtube verschillende beelden circuleren van activiteiten van de PDKI waarop hij naar eigen zeggen te zien is. Hij verwijst hiervoor naar volgende linken:

<http://www.youtube.com/watch?v=QBDOkUciLnl> <http://www.youtube.com/watch?v=-Cm1uxveD4>

Bovendien beschikt de heer T. N. M. over verschillende documenten en foto's die zijn betrokkenheid bij de activiteiten van de PDKI aantonen (stuk 3).

Vele bronnen bevestigen de controle van de Iraanse autoriteiten van internet en sociale média, op zoek naar opposanten van het regime, waardoor de heer T. N. M. in het vizier kan komen te staan op moment van terugkeer. Ook dit wordt bevestigd door meerdere objectieve bronnen zoals onder andere het eerder genoemde OSAR-rapport "Iran: départ illégal/situation des membres du PDKI/activités politiques en exil van 16 november 2010.

p. 8: « Une partie de cette campagne implique le monitoring des activités des Iraniens à l'étranger sur Facebook, Twitter et YouTube et l'identification de ces personnes lors de manifestations à l'étranger. »

In de beslissing van de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag van de heer T. N. M. wordt ontelbare keren aangehaald dat hij geen prominente, laat staan leidinggevende rol op zich heeft genomen en dat hij bij de activiteiten van de PDKI enkel aanwezig was als gewone deelnemer. Hoewel de heer T. N. M. sinds kort volwaardig lid is van de Belgische afdeling van de PDKI, heeft het EHRM recent bevestigd dat niet enkel leiders van politieke organisaties een risico lopen op aanhouding, mishandeling of foltering. Dit werd meer bepaald bevestigd in de zaak SF and others v. Sweden, nr. 52077/10, 15 mei 2012.

De zaak betrof een gemend Koerdisch - Perzisch koppel uit Iran, waarvan de man in Iran benaderd werd door de PDKI en (naar analogie met de heer T. N. M.) gevraagd werd om pamfletten, CD-roms en andere informatie over de partij te verspreiden. Uit angst voor vervolging vanwege de Iraanse overheid, vluchtte hij naar Zweden om er asiel aan te vragen. In Zweden namen verzoeker en zijn vrouw deel aan activiteiten van de PDKI en werkten voor een Koerdisch TV-kanaal. Het beroep tegen de negatieve asielaanvraag werd geweigerd omdat uit rapporten zou blijken dat enkel hooggeplaatste leden van de PDKI aan geweld onderworpen werden en hieruit geen belang voor de Iraanse overheid in verzoekers kon worden afgeleid. Ook na deze beslissing bleven verzoekers actief door het verspreiden van artikels, ondertekenen van een openbare petitie en volwaardig lid worden van de PDKI.

Het EHRM wees in haar beslissing op de veranderde landeninformatie en dat de situatie in Iran leek te zijn verslechterd en dat niet alleen leiders van politieke organisaties een risico op aanhouding, mishandeling of foltering lopen:

§ 63: "(...) It is noted that the country information has changed and that the situation appears to have deteriorated in Iran since the domestic authorities determined the case. It is evident from the current information available on Iran (as set out above) that the Iranian authorities frequently detain and ill-treat persons who peacefully participate in oppositional or human rights activities in the country. The Court notes that it is not only the leaders of political organizations or other high-profile persons who are detained but that anyone who demonstrates or in any way opposes the current regime may be at risk of being detained and ill-treated or tortured."

Wat de 'sur place'-activiteiten en de kwetsbare profielen van verzoekers en het risico op identificatie bij terugkeer, betreft, oordeelde het EHRM dat artikel 3 EVRM geschonden zou worden indien verzoekers teruggestuurd zouden worden naar Iran:

§ 69: "To termine whether these activities would expose the applicants to persécution or serious harm if returned to Iran, the Court has regard to the relevant country information on Iran, as set out above. The information confirms that Iranian authorities effectively monitor internet communications and regime critics both within and outside of Iran. It is noted that a specific intelligence "Cyber Unit" targets regime critics on the internet. Further, according to the information available to the Court, Iranians returning to Iran are screened on arrival. There are a number of factors which indicate that the resources available could be used to identify the applicants and, in this regard, the Court also considers that the applicants' activities and alleged incidents in Iran are of relevance. The first applicant's arrest in 2003 as well as his background as a musician and prominent Iranian athlete also increase the risk of his being identified. Additionally, the applicants allegedly left Iran illegally and do not have valid exit documentation."

§ 70: "Having considered the applicants' sur place activities and the identification risk on return, the Court also notes additional factors possibly triggering an inquiry by the Iranian authorities on return as the applicants belong to several risk catégories. They are of Kurdish and Persian origin, culturally active and well-educated."

4.2. In de mate dat de verzoeker aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de

beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

4.3 Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals van kracht op het moment van de bestreden beslissing van 2 april 2013, is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag en luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

4.4. De bevoegdheid die (oud) artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet verweerder toekent, is beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen; hieruit volgt dat het begrip “nieuw gegeven” niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610);
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het raam van (oud) artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4.5. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker bij het indienen van zijn aanvraag de volgende stukken heeft aangebracht:

- Een kopie van een lijst van internetadressen;
- Een kopie van een bewijs van een lidmaatschap bij de "Democratic Party of Iranian Kurdistan";
- Internetartikels met foto's dd. 16 december 2012, 16 september 2012 en 21 oktober 2012;
- Een internetartikel van 28 januari 2013;
- Een internetartikel zonder datum.

Hij legde tevens de volgende verklaringen af naar aanleiding van het indienen van zijn tweede asielaanvraag:

"Heeft U nieuwe elementen of documenten ter staving van uw 2de AA?

Ik heb een lijst van internetadressen waarop mijn foto's en mijn politieke activiteiten te zien zijn. (gekopieerd) Ik heb ook een bewijs (van 5 maanden geleden) van mijn lidmaatschap bij 'democratie Party of Iranian Kurdistan' (gekopieerd) Het origineel bevindt zich bij de partij.

Ik leg ook nog internetartikels (met foto's van mezelf) voor van demonstraties en politieke activiteiten hier in BE. Hoe heeft U dit nieuw document verkregen bewijs van lidmaatschap)? Via mijn partij hier in België.

Heeft U nog contact met mensen van uw land? Een tijdje geleden ben ik naar Frankrijk gegaan met andere koerden naar de begrafenisplaats van een leider. Deze beelden verschenen in de media en op koerdische tv-zenders (bvb Tishknews) . Mijn moeder werd meegenomen voor verhoor.

Dus U heeft nog contact met uw moeder? Ja.

Waarom kreeg U eigenlijk een negatieve beslissing op het CGVS? Ze gaven mij 2 à 3 redenen voor mijn negatieve beslissing maar dat was de schuld van de tolk. Het werd allemaal verkeerd overgebracht.

Wenst u verder nog iets toe te voeren? In Iran was ik aanhanger van PDKI. Hier zette ik mijn activiteiten verder. (betogingen enz) Via de media werden de Iraanse autoriteiten op de hoogte gesteld van mijn bezigheden hier in BE. Ondertussen werd ik officieel lid van PDKI.

Ik kan niet terug naar Iran. Mijn leven is er in gevaar. Als ik geen problemen zou gehad hebben in Iran zou ik hier niet zijn."

4.6. De verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij nieuwe stukken aanbracht die nieuwe feiten bewijzen, namelijk zijn volwaardig lidmaatschap bij de PDKI. Verder zouden de voorgelegde stukken een bewijs van eerdere feiten betreffen. Daarnaast stelt hij dat de situatie in Iran gewijzigd is. Personen die actief zijn voor het PDKI in het buitenland zouden namelijk vervolging riskeren bij terugkeer. Ook zou het internet en sociale media gecontroleerd worden door Iraanse autoriteiten op zoek naar opposanten van het regime. Hij verwijst hiervoor ook naar een OSAR-rapport van 16 november 2010 over Iran (supra 4.1) en vraagt een onderzoek te voeren om vast te kunnen stellen of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van verzoekers activiteiten in België. Tot slot verwijst de verzoeker naar het arrest van het EHRM inzake S.F. en anderen vs. Zweden en citeert hij delen van dit arrest. Hij besluit met een algemene conclusie van het arrest. De verzoeker tracht hiermee aan te tonen dat niet enkel de leiders of belangrijke figuren van politieke organisaties een risico lopen op aanhouding, foltering of mishandeling, maar ook gewone leden van een politieke partij.

4.7. De Raad stelt vast dat de kern van het betoog van de verzoeker een vraag is aan de Raad om zijn asielaanvraag opnieuw ten gronde te onderzoeken. Dit blijkt onder andere uit uiteenzettingen zoals *"het is tevens van belang te onderzoeken in welke mate de activiteiten van de heer T.N.M. gekend kunnen zijn bij de Iraanse autoriteiten"* en *"hiervoor dient een grondige analyse te gebeuren naar de activiteiten van de heer T.N.M. (...)"*.

Tevens is de Raad van oordeel dat de verzoeker de Raad tracht te verleiden tot een opportuniteitsonderzoek door te proberen aan te tonen dat er *"ernstige aanwijzingen zijn van een gegronde vrees voor vervolging"*.

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, oordeelt de Raad in het kader van het huidige beroep als annulatierechter en kan hij slechts een marginale wettigheidstoets doorvoeren. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bijgevolg enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954). De Raad is *in casu* niet bevoegd om zijn beoordeling in plaats te stellen van die van de administratieve overheid, in deze de gemachtigde. Als annulatierechter kan de Raad niet optreden als feitenrechter. Er kan in het huidige beroep geen uitspraak gedaan worden over een eventuele vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet of dat er sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Evenmin kan de Raad zich in plaats van de gemachtigde uitspreken over de vraag of de verzoeker nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht. De Raad is in het kader van zijn onderzoek naar een eventuele schending van de materiële motiveringsplicht enkel bevoegd na te gaan of de gemachtigde al dan niet op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van zijn bevoegdheid heeft geoordeeld dat de verzoeker geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht die aantonen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.8. Wat het citeren van en het maken van conclusies aangaande het arrest van het EHRM van 15 mei 2012 met nr. 52077/10 betreft, stelt de Raad vast dat de verzoeker hier enerzijds mee wilt aantonen dat een nieuw onderzoek nodig is aangaande de activiteiten van de verzoeker gelet op hetgeen gesteld werd in voormeld arrest van het EHRM. Anderzijds tracht hij hiermee aan te tonen dat de verzoeker een risicoprofiel bezit in weerwil van hetgeen beslist werd in de eerste asielaanvraag ten aanzien van de verzoeker.

De Raad wijst er vooreerst op dat uit rechtspraak, zelfs die van het EHRM, niet zonder meer in hoofde van een verzoeker afgeleid kan worden dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De verzoeker dient *in concreto* aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet heeft indien hij zou terugkeren naar het land van herkomst.

Toegepast op de thans bestreden beslissing, die een weigering tot in overwegingname van een tweede asielaanvraag betreft waarbij dus inhoudelijk geen uitspraak wordt gedaan over de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, kan de verzoeker niet dienstig betogen dat hij in aanmerking komt voor deze of gene status zonder dat hij eerst de concrete motieven van de bestreden beslissing weerlegt en aantoonst dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat hij geen nieuwe elementen in de zin van (oud) artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aanbracht.

In de thans bestreden beslissing wordt op basis van de volgende vaststellingen geconcludeerd dat de verzoeker geen nieuwe elementen in de zin van (oud) artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aanbracht zodat zijn tweede asielaanvraag niet in overweging werd genomen“(…) *betrokkene verklaart dat hij in Iran aanhanger van de PDKI geweest zou zijn. Overwegende dat de RvV (dd. 27.11.2012p.5) reeds oordeelde dat: De door verwerende partij vastgestelde flagrante onwetendheden, tegenstrijdigheden en desinteresse betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas en het opvallend gebrek aan kennis over het Koerdisch activisme in haar land van herkomst verhinderen terecht aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.*”. Overwegende dat *betrokkene verklaart dat hij zijn politieke activiteiten verder gezet zou hebben in België. Overwegende dat opgemerkt dient te worden dat u bij uw 'réfugié sur place' activiteiten geen prominente, laat staan leidinggevende rol op u hebt genomen; u was enkel aanwezig in de hoedanigheid van een gewone deelnemer. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte gesteld zouden zijn van zijn bezigheden in België via de media. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij ondertussen officieel lid van de PDKI zou zijn. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden.*”. Deze vaststellingen worden door de verzoeker op geen enkele wijze weerlegd. De verzoeker beperkt zich tot citaten en het maken van algemene conclusies en persoonlijke standpunten, zodat niet kan worden vastgesteld dat de gemachtigde in kennelijke onredelijkheid of met miskennis van zijn discretionaire bevoegdheid tot zijn beslissing is gekomen. Op dergelijke wijze toont de verzoeker de onwettigheid van de bestreden beslissing dan ook niet aan.

Daarnaast is de Raad van oordeel dat de verzoeker ook hier op een ten gronde onderzoek door de Raad lijkt aan te sturen. Zoals hierboven reeds werd besproken, geeft de aangevoerde kritiek te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de

bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekers aan de hand van deze andere beoordeling en de verwijzing naar een rapport van OSAR en een arrest van het EHRM niet aannemelijk maken dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cfr. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

4.9. Waar de verzoeker aangeeft bewijzen van nieuwe feiten en nieuwe bewijzen van eerdere feiten aan te brengen aan de hand van de voorgelegde stukken, dient de Raad vast te stellen dat de verzoeker niet aantoonde dat hij bij zijn tweede asielaanvraag nieuwe gegevens heeft aangevoerd, die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij die gegevens had kunnen aanbrengen en die aantonen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, doch zich beperkt tot een herhaling van zijn standpunt dat hij nieuwe gegevens aanbrengt. De concrete motieven, op grond waarvan zijn aanvraag met de bestreden beslissing wordt verworpen, ontkracht hij daarmee geenszins.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

Het enige middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE